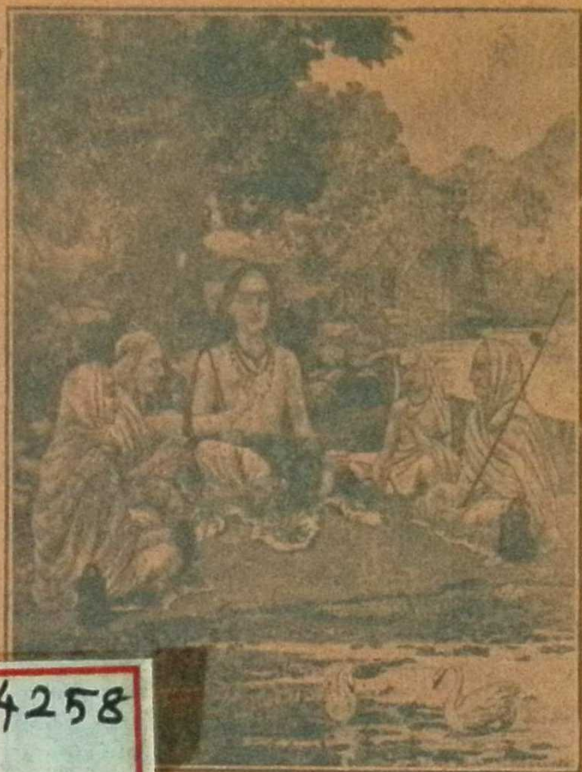
॥ आनन्दलहरी ॥

ஆனந்தலஹரீ

ரி பிரதர்ஸ்
பப்ளிஷர்ஸ்
திருவல்லிக்கேணி

॥ श्रीः ॥

द्राविडानुवादसहिता

श्रीशंकरभगवत्पादैः विरचिता

॥ आनन्दलहरी ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர்கள்

அருளிய

ஆனந்தலஹரீ

ஸ்ரீ வே. நாராயணன், எம்.ஏ., எம்.எல்.

செய்த தமிழ் ப்ரதிபதத்துடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

பதிப்பாளர்

கிரி ப்ரதர்ஸ்

பைக்ராப்ட்ஸ் ரோடு, திருவல்லிக்கேணி

மதராஸ்

1943

விலை அணு 4]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாதாஶரணம்.

ஶிவாப்யாம் நம:

முன்னுரை.

எந்த தேவியின் கிருபையைக்கொண்டு பிரளய காரணனான பரமேஶ்வரனும் நீலகண்டனாய் ஜகத் ரக்ஷகன் ஆனானோ, எந்த தேவியின் நிர்மால்யத்தையும் திருமஞ்சன நீரையுங்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா சிறந்த ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்தானோ, எந்த தேவியின் திருமாளிகை முற்றத்திலே, இந்திரன், உபேந்திரன் முதலியவர்கள் ஸேவை செய்யக் காத்திருக்கிறார்களோ அந்த உமாதேவியை உல்லாஸமாகத் தோழிகளோடு தாமரைத் தடாகத்திலே நீராடுவதாகத் தியானித்து ஸம்ஸார தாபங்களை எல்லாம் போக்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று உபதேசித்து, அந்த தேவியினுடைய கடைக்கண்ணோக்கத்தைப் பெற்று அத்வைத சாஸ்திரத்தை ஸ்தாபித்த சங்கர பகவத்பாதர்கள் ஆனந்த அலைகள் மோதுகின்ற இந்த இருபது ஶ்லோகங்களால் அந்த தேவியை ஸ்துதி செய்து காட்டுகிறார்.

कृपावलोको नगकन्यकाया: करोतु मे निर्मलमन्तरङ्गम् ।
येनाङ्कितः शङ्कर एकतत्त्वं विश्वं लुलोके जगते जगौ च ॥

—उमासहस्रे (13, 3)

11, மரேஸ் கேட் ரோடு,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை.
20—9—1943.

வே. நாராயணன்.

கோவிலூர் ஆதீனம்
கோவிலூர்-630 307

ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வரி

3-3

श्रीः

॥ आनन्दलहरी ॥

ஆனந்தலஹரீ

भवानि स्तोतुं त्वां प्रभवति चतुर्भिर्न वदनैः
प्रजानामीशानस्त्रिपुरमथनः पञ्चभिरपि ।
न षड्भिः सेनानीर्दशशतमुखैरप्यहिपति-
स्तदान्येषां केषां कथय कथमस्मिन्नवसरः ॥ १ ॥

1. *பவானி ஸ்தோதும் த்வாம் ப்ரபவதி சதுர்பிர்ந வதநை:*
ப்ரஜாநாமீஶானஸ் த்ரிபுரமதன: பஞ்சபிரபி ।
ந ஷட்பி: ஸேனானீர் தஶஶதமுகைரப்யஹிபதிஸ்-
ததான்யேஷாம் கேஷாம் கதய கதமஸ்மின்னவஸர: ॥

பவானி = *பார்வதி தேவியே!* த்வாம் = உன்னை ஸ்தோதும் = துதிப்பதற்கு ப்ரஜாநாம் ஈஶான: = மக்களைப் படைத்த பிரமன் சதுர்பி: வதநை: = (தன்) நான்கு முகங்களாலும் ந ப்ரபவதி = திறமையுடைய

வன் ஆகவில்லை ; த்ரிபுரமதன: = முப்புரங்களை அழித்த பரமசிவன் (வதனை:) பஞ்சபி: அபி = ஐந்து முகங்களா லுங்கூட (திறமையுடையவன் ஆகவில்லை); ஷட்பி: (வதனை:) = ஆறுமுகங்களாலும் ஸேனானீ: = தேவ ஸேனாபதியான முருகனும் (திறமையுடையவன் ஆக வில்லை) ; அஹிபதி: = பாம்புகளின் தலைவனான ஆதிசேஷனும் ஸஹஸ்ரமுகை: அபி = ஆயிரம் முகங்க ளாலுங்கூட (திறமையுடையவன் ஆகவில்லை); ததா = பிறகு அன்யேஷாம் கேஷாம் = வேறு சிலருக்கு அஸ்மின் = (உன்னைத் துதிப்பதான) இந்த விஷயத்தில் கதம் அவஸர: = எவ்வாறு தகுதி யுண்டாகும் (என்பதை) கதய = (நீயே எனக்கு) விரித்துச்சொல்.

தேவியின் மஹிமையை எடுத்துரைப்பதற்கு, நான்கு முகமல்ல, ஐந்து முகமல்ல, ஆறு முகமல்ல, ஆயிரம் முகம் இருந்தாலும் போதாது. மக்களைப் படைக்கும் சக்தியையுடைய பிரமதேவனாலும் முடி யாது. முப்புரங்களையும் எரிக்கவல்ல பரமசிவனாலும் முடியாது. தேவர்களின் சேனைகளை நடத்திப் போரில் வெற்றிபெறுந் திறமையுடைய முருகக் கடவுளாலும் முடியாது. அகில புவனங்களையும் தன் ஆயிரம் தலை களாலே தாங்கவல்ல ஆதிசேஷனாலும் முடியாது. ஆகையால் ஒவ்வொரு முகத்தையே வுடைய சாமான்ய ஜனங்கள் உன்னைத் துதிப்பது எவ்வாறு? நீயே ஆலோசனை செய்து எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

घृतक्षीरद्राक्षामधुमधुरिमा कैरपि पदै-
विशिष्यानाख्येयो भवति रसनामात्रविषयः ।
तथा ते सौन्दर्यं परमशिवदृङ्मात्रविषयः
कथंकारं ब्रूमः सकलनिगमागोचरगुणे ॥ २ ॥

2. க்ருதக்ஷீரத்ராக்ஷாமதுமதுரிமா கைரபி பதைர்-
விஶிஷ்யாஞக்யேயோ பவதி ரஸஞமாத்ரவிஷய: ।
ததா தே ஸௌந்தர்யம் பரமஶிவத்ருங்மாத்ரவிஷய:
கதங்காரம் ப்ரூம: ஸகலநிகமாகோசரகுணே ॥

க்ருத-க்ஷீர-த்ராக்ஷா-மது-மதுரிமா = நெய், பால், திராக்ஷை, தேன் இவற்றின் இனிமையானது விஶிஷ்ய = விசேஷித்து (தனிச்சிறப்பாக) கை: பதை: அபி = எந்தச் சொற்களாலுமே அஞக்யேய: = அறிவிக்க முடியாததாய் ரஸஞ-மாத்ரவிஷய: = நாக்கிற்கு மாத்திரம் புலனுவதாய் பவதி = இருக்கின்றது ; ததா = அவ்வாறே தே = உன்னுடைய ஸௌந்தர்யம் = அழகு பரமஶிவ-த்ருங்மாத்ர-விஷய: = பரமசிவனுடைய கண்களுக்கு மட்டுமே புலனுகின்றது ; (அதை) கதங்காரம் = எத்தன்மையது (என்று) ப்ரூம: = (நாங்கள்) சொல்வோம்? ஸகலநிகமாகோசர-குணே = எல்லா வேதங்களுக்கும் புலனுகாத தன்மையையுடையவளே !

ஒரு இந்திரியத்திற்குப் புலனுகும் பொருளை வேறொரு இந்திரியத்தால் அறிய இயலாது. நாக்கால் இனிப்பையும் அதன் பேதங்களையும் அறிந்துகொள்ளலாமேயொழிய வார்த்தைகளால் இனிமையை வர்ணிக்க முடியாது. அதுபோல ரூபஸௌந்தர்யத்தையும் கண்ணுற் கண்டு அறிந்துகொள்ளலாமேயொழிய வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. சாதாரணமாக எல்லோரும் காணக்கூடிய வடிவழகின் தன்மை இவ்வாருக, பரமசிவனுடைய கண்களுக்கு மட்டுமே புலனுகி, பரப்பிரும்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கப் புகுந்த வேதங்கள் அனைத்திற்குமே புலனுகாத பேரழகு வாய்ந்த உன்னை அவ்வேதங்களாலே வர்ணிக்க முடியாதென்ருல், வாக்குவன்மை சிறிதும் இல்லாத என்போன்ற ஸாதாரண ஜனங்கள் உன்னை வர்ணிப்பது எப்படி ?

मुखे ते ताम्बूलं नयनयुगले कज्जलकला
ललाटे काश्मीरं विलसति गले मौक्तिकलता ।
स्फुरत्काञ्ची शाटी पृथुकटितटे हाटकमयी
भजामि त्वां गौरीं नगपतिकिशोरीमविरतम् ॥ ३ ॥

3. *முகே தே தாம்பூலம் நயனயுகலே கஜ்ஜலகலா*
லலாடே காஶ்மீரம் விலஸதி கலே மௌக்திகலதா ।
ஸ்புரத்காஞ்சீ ஶாடீ ப்ருதுகடிதடே ஹாடகமயீ
பஜாமி த்வாம் கௌரீம் நகபதிகிஶோரீமவிரதம் ॥

தே = உன்னுடைய முகே = வாயிலே தாம்பூலம் = வெற்றிலை, நயனயுகலே = இரண்டு கண்களிலும் கஜ்ஜலகலா (சிறிதே இட்ட) மையின் கோடு, லலாடே = நெற்றியில் காஶ்மீரம் = குங்குமம், கலே = கழுத்தில் மௌக்திகலதா = (கொடி போன்ற) முத்து மாலை, ப்ருதுகடிதடே = அகன்ற அல்குற் பிரதேசத்தில் ஸ்புரத்காஞ்சீ = (காஞ்சி என்னும்) மேகலையோடு விளங்கும் ஹாடகமயீ ஶாடீ = பொன்மயமான புடைவை விலஸதி = சோபிக்கின்றது. (இவ்வாருன) நகபதிகிஶோரீம் = பர்வதராஜனுடைய பெண்ணுகிய கௌரீம் = கௌரீ தேவி யென்னும் த்வாம் = உன்னை அவிரதம் = இடைவிடாமல் பஜாமி = பூஜை செய்கிறேன்.

தேஜோமயமான தேவியின் ரூபம் என்னுடைய கண்ணுக்கு முழுவதும் தோன்ருவிட்டாலும், அவளுடைய வாயில் உள்ள தாம்பூலமும் கண்ணிலுள்ள மையும் இடையிலே உடுத்திய பொன்னுடையும் அதன்மேலணிந்த ஒட்டியாணமும் என் கண்களின் முன் எப்போதும் தோன்றுவன வாதலால், இவ்வாறு தன் ரூபலாவண்யத்தை ஒரு சிறிது காணும்படியாக அருளும் பர்வத ராஜகுமாரியை நான் எப்பொழுதும் பூஜித்துக் கொண்டிருப்பேன். (கௌரீ தேவியின்

திருமேனி ஸ்படிக மயமாய் ஒரே ஜ்யோதியாகப் பிரகாசிக்கும்; அதனிடையே உதடுகள் சிவந்தும் கண்கள் கருமையாகவும் ஆடை யாபரணங்கள் பொன்னிறமாயும் தோன்றுவதால் மட்டுமே அவயவ ஸௌந்தர்யத்தை ஊகித்து உணர்ந்துகொள்ள முடியும் என்பது கருத்து).

विराजन्मन्दारद्रुमकुसुमहारस्तनतटी-
नदद्वीणानादश्रवणविलसत्कुण्डलगुणा ।
नताङ्गी मातङ्गी रुचिरगतिभङ्गी भगवती
सती शंभोरम्भोरुहचटुलचक्षुर्विजयते ॥ ४ ॥

4. விராஜன்மந்தாரத்ருமகுஸுமஹாரஸ்தனதடீ-
நதத்வீணாநாதச்ரவணவிலஸத்குண்டலகுணா ।
நதாங்கீ மாதங்கீ ருசிரகதிபங்கீ பகவதீ
ஸதீ சம்போரம்போருஹ-சடுலசக்ஷுர்விஜயதே ॥

விராஜன்-மந்தாரத்ரும- குஸுமஹார - ஸ்தனதடீ - நதத் வீணாநாத - ச்ரவண - விலஸத்குண்டல - குணா = சிறந்து விளங்கும் மந்தார மரத்தின் பூக்களாலான மாலையை யுடைய வக்ஷஸ்தலத்திலே (சார்த்திய) சப்திக்கின்ற வீணையின் ஒலியை உற்றுக் கேட்குங் காதுகளிலே ஒளிவிடுங் குண்டலங்களை யுடையவளும் நதாங்கீ = (ஸ்தன பாரத்தால்) சிறிது வளைந்ததாகத் தோன்றும் தேகத்தை யுடையவளும் மாதங்கீ = மதங்க முனிவரின் மகளும் (நடையிலே பிடிபோன்றவளும்) ருசிரகதி-பங்கீ = நடையழகு வாய்ந்தவளும் அம்போருஹசடுல-சக்ஷு: = தாமரைபோன்று மிளிரும் அழகிய கண்களை யுடையவளும் சம்போ: ஸதீ = சம்புதேவருடைய

பத்தினியுமான பகவதீ = பிராட்டியான பகவதி விஜயதே = வெற்றியோடு விளங்குகிருள்.

இசை முனிவரான மதங்கருக்கு மகளாய் அவதரித்தவளாதலால், தேவி தன் மார்பிலே அணிந்த மந்தார மாலைமேல் மெல்ல வீணையைச் சார்த்திக்கொண்டு, அந்த வீணையின் நாதத்தை உற்றுக் கேட்கும் பாவனையாய் சிறிது தலையை ஒருபுறம் சாய்த்த வண்ணமாக விளங்குகிருள். அவளுடைய கண்கள் தாமரைபோல் மங்களகரமாக மிளிர்ந்து மங்கள வடிவத்தையுடைய சம்புதேவருக்கு ஏற்ற மனைவி என்பதை விளக்குகின்றன.

नवीनार्क-भ्राजन्मणिकनक-भूषापरिकरै-
वृताङ्गी सारङ्गीरुचिरनयनाङ्गीकृतशिवा ।
तटित्पीता पीताम्बरललितमञ्जीरसुभगा
ममापर्णा पूर्णा निरवधिसुखैरस्तु सुमुखी ॥ ५ ॥

5. நவீனர் (க்) கப்ராஜன்மணிகனகபூஷாபரிகரைர்-
வ்ருதாங்கீஸாரங்கீருசிரநயனங்கீக்ருத-ஶிவா ।
தடித்பீதா பீதாம்பரலலிதமஞ்ஜீர-ஸுபகா
மமாபர்ணு பூர்ணு நிரவதிஸுகைரஸ்து ஸுமுகீ ॥

நவீனர் (க்) க-ப்ராஜன்மணி - கனக - பூஷாபரிகரை: = புதிதாகத் தோன்றிய பால ஸூர்யனைப்போல ஒளி விடும் ரத்தின மணிகளைக்கொண்ட பொன்னுபரணங்களின் தொகுதிகளால் வ்ருதாங்கீ = சூழப்பெற்ற அங்கங்களை யுடையவளும் ஸாரங்கீ-ருசிர-நயனங்கீக்ருதஶிவா = பெண் மானின் கண்களைப்போல அழகிய கண்களாலே (தனக்கு நாயகனுக) பரமசிவனை ஏற்றுக்

கொண்டவளும் (மானின் கண்களைப்போன்ற கண்களின் அழகாலே பரமசிவனை வசீகரித்து தன்னுடைய பாகத்திலே வைத்துக்கொண்டவளும்) தடித்-பீதா = மின்னலைப்போல் செம்பொன்னிற முடைய வளும் பீதாம்பரலலிதமஞ்ஜீரஸுபகா = (தான் உடுத்திய) பொன்னுடையால் (பாதம் வரையிலும் படிந்திருப்பதால்) அழகுபெற்ற சிலம்புகளோடு கட்டழகியாய் விளங்குபவளுமான அபர்ணு = பார்வதி தேவி நிரவதிஸுகை: பூர்ணு = எல்லையற்ற இன்பங்களால் நிரம்பியவளாய் மம ஸுமுகீ அஸ்து = எனக்கு நல்ல முகத்தை யுடையவளாக (நல்ல கடாக்ஷத்தையுடைய முகத்தோடு விளங்குபவளாக) இருப்பாளாக.

தேவியின் அங்கங்களில் எங்கும் ஆபரணங்கள் அணிந்திருப்பதாலும் பொன்னுடை உடுத்திருப்பதாலும் அவற்றை நாம் கண்ணாரக் காண இயலாது; மின்னலைப்போல் சிறிது சிறிதே பிரகாசிக்கும். ஆயினும் பாதச்சிலம்புகளோடு விளங்கும் அவளுடைய பாதங்களையும் மானின் கண்களைப்போல மிளிரும் கண்களையுடைய தேவியின் முகத்தையும் நன்கு காணலாம். ஆதலால் அப்பாதங்களிலே வணங்கி எல்லா இன்பங்களும் நிரம்பிய தேவியின் முகத்திலே தோன்றும் மந்த ஹாஸத்திற்கும் கடாக்ஷத்திற்கும் நாம் பாத்திரமாவோமாக.

हिमाद्रेः संभूता सुललितकरैः पल्लवयुता
सुपुष्पा मुक्ताभिर्भ्रमरकलिता चालकभरैः ।
कृतस्थाणुस्थाना कुचफलनता सूक्तिसरसा
रुजां हन्त्री गन्त्री विलसति चिदानन्दलतिका ॥ ६ ॥

6. ஹிமாத்ரே: ஸம்பூதா ஸுலலிதகரை: பல்லவயுதா
ஸுபுஷ்பா முக்தாபிர் ப்ரமரகலிதா சாலகபரை: ।
க்ருதஸ்தாணுஸ்தாநா குசபலநதா ஸூக்திஸரஸா
ருஜாம் ஹந்த்ரீ கந்த்ரீ விலஸதி சிதானந்தலதிகா ॥

ஹிமாத்ரே: ஸம்பூதா = இமயமலையிலே உண்டானதும் (ஹிமவானுக்கு மகளாகப் பிறந்தவளும்) ஸுலலிதகரை: பல்லவயுதா = மிக்க அழகுவாய்ந்த கைகளாலே தளிர்களை யுடையதும் (தளிர்போன்ற கைகளையுடையவளும்) முக்தாபி: ஸுபுஷ்பா = முத்துகளால் பூக்களை யுடையதும் (முத்துமாலையின் முத்துகளாலும் பல்வரிசைகளாலும் பூக்களையுடைய கொடி போன்றவளும்) அலகபரை: ப்ரமரகலிதா ச = அளக பாரத்தால் வண்டுகளின் வரிசையை யுடையதும் (வண்டுகள் படிந்திருப்பதுபோல் கரியதாக ஒளிருங் கூந்தலையுடையவளும்) க்ருதஸ்தாணுஸ்தாநா = அடிமரமே இடமாக அதின்மேல் படர்ந்திருப்பதும் (ஸ்தாணு என்னும் பரமசிவனிடத்திலேயே எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருப்பவளும்) குசபலநதா = கொங்கைகள் என்னும் பழங்களின் கனத்தால் சிறிது வளைந்து தாழ்ந்த வடிவமுடையதும் (ஸ்தன பாரத்தால் சற்று அழகாக வளைந்த வடிவமுடையவளும்) ஸூக்திஸரஸா = இன்சொற்கள் என்னும் சாறு கொண்டதும் (நவரஸங்களும் நிரம்பிய பேச்சுக்களை யுடையவளும்) ருஜாம் ஹந்த்ரீ = நோவுகளை முற்றும் நீக்குவதும் கந்த்ரீ = (புடைபெயர்ந்து எங்கும்) செல்லக் கூடியதுமான சிதானந்தலதிகா = சித் என்னும் இன்பப் பூங்கொடி யொன்று விலஸதி = (எங்கும் எப்பொழுதும் உள்ள ஸத் ஆகி) விளங்குகின்றது.

சித் வடிவமான தேவி ஓரரிய பூங்கொடி போன்றவள். இப்பூங்கொடி ஒரு சிறந்த மருந்துக்கொடி. இக்கொடி இமயமலையிலே முளைத்தது. வாத்ஸல்யத்

தோடு அணைக்கவரும் தேவியின் கைகள்தாம் பூந் தளிர்கள்; முத்துக்கோவை போன்ற அவளுடைய முறுவல்களே பூக்கள்; அப்பூக்களை நோக்கி வரு கின்ற வண்டுகளின் தொகுதிகளைப் போன்றது தேவியின் நெற்றிப்புறத்திலே சுருண்டு கரிய நிறத் தோடு பிரகாசிக்கும் முன்னுச்சி மயிர்க்கற்றை; பூங் கொடி ஒரு மரத்தின் அடிப்பாகத்தைத் தழுவிப்படர்ந் திருப்பது போலவே, தேவியும் ஸ்தாணுவைத் தழு விக் கொண்டிருக்கிருள். தேவி வெறும் பூங்கொடி யல்லள்; தாயன்பால் கனிந்த பழங்களைப்போன்ற ஸ்தனங்களை யுடையவள். இந்தக் கொடியைச் சிதைத்துச் சாறுபிழிய வேண்டியதில்லை. தானுகவே பெருக்கெடுத்தோடும் மருந்துச் சாறுபோன்ற மதுர மான பேச்சே நம்மைப் பீடிக்கும் ஸம்ஸாரமென்னும் நோவுகளை முற்றும் போக்கி நமக்கு ஆனந்தத்தை யளிப்பதாகும். இத்தகைய திவ்யௌஷதியை நாம் தேடிக்கொண்டு போகவேண்டியதில்லை. இந்தக் கற்பகக்கொடி அசையாப்பொருள் அன்று; நம்மை நாடிக்கொண்டு நாம் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து நம்மைக் காப்பாற்றுந் திறமைவாய்ந்தது.

सपर्णामाकीर्णां कतिपयगुणैः सादरमिह
श्रयन्त्यन्ये वल्लीं मम तु मतिरेवं विलसति ।
अपर्णैका सेव्या जगति सकलैर्यत्परिवृतः
पुराणोऽपि स्थाणुः फलति किल कैवल्यपदवीम् ॥ ७ ॥

7. ஸபர்ணமாகீர்ணம் கதிபயகுணை: ஸாதரமிஹ
ஶ்ரயந்த்யன்யே வல்லீம் மம து மதிரேவம் விலஸதி ।
அபர்ணைகா ஸேவ்யா ஜகதி ஸகலைர்யத்பரிவ்ருத:
புராணோ'பி ஸ்தாணு: பலதி கில கைவல்ய பதவீம் ॥

2

ஸபர்ணும் = இலைகளையுடையதும் கதிபய-குணை : ஆகீர்ணாம் = ஒரு சில குணங்களையே கொண்டதுமான வல்லீம் = மருந்துக்கொடியை இஹ = இந்த உலகிலே ஸாதரம் = பிரியத்தோடு அன்யே = பிறர் ப்ரயந்தி = நாடிச்செல்கிறார்கள்; மம மதி: து = என்னுடைய மனமோ ஏவம் = இவ்வாறு விலஸதி = விளங்குகின்றது; (எவ்வாறு என்றால்) ஜகதி = (இந்த) உலகிலே ஸகலை: = எல்லோராலும் அபர்ணா = (இலையில்லாததான) அபர்ணா என்னும் பெயர் கொண்ட ஏகா = (இந்தக்கொடி) ஒன்றே ஸேவ்யா = (மருந்தாக உட்கொள்வதற்கு உரியது) ஸேவிக்கத்தக்கது; யத்பரிவ்ருத: = எந்தக்கொடியாலே நன்றாக தழுவப்பெற்றதான (எந்த தேவியாலே நன்றாகத் தழுவப்பெற்றவரான) புராண: ஸ்தாணு: அபி = பட்டுப்போன அடிமரமும் (பழந்தெய்வமாகிய ஸ்தாணுதேவரும்) கைவல்ய-பதவீம் பலதி கில = (முன்போன்ற) தனிப்பதவியை (விருக்ஷத்தன்மையை) நிச்சயமாகப் பெறுகின்றது (கைவல்ய பதவியை எல்லோர்க்கும் அளிக்கிறார்).

தங்களுக்குள்ள நோய்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக பிறர் எல்லாரும் மருந்துப் பச்சிலைகளையுடைய கொடியைத் தேடித்திரிகிறார்கள். ஆனால் என் மனம் அவ்வாறு பிரமை கொண்டு திரியவில்லை. எனக்குத் தெளிவாகத் தோன்றும் ஞானம் என்னவென்றால், அபர்ணா என்னும் தேவியே எல்லோருடைய நோய்களையெல்லாம் நீக்கும் மருந்துக்கொடி; இந்தக் கொடி பண்டை நாளிலே பட்டுப்போன ஒரு மரக்கட்டையையும் தளிர்த்து மரமாக வளர்ந்து முன்போல பழங்களை எல்லோர்க்கும் உதவி செய்யும் சக்தி வாய்ந்தது. தேவியின் கடாக்ஷத்தாலேதான், பரமசிவன் உள்ளான் என்பதை நாம் உணர்ந்து அவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் கைவல்ய பதவி யென்னும் மோக்ஷ சுகத்தைப் பலனாகப் பெற முடியும்.

विधात्री धर्माणां त्वमसि सकलाम्नायजननी
त्वमर्थानां मूलं धनदनमनीयाङ्घ्रिकमले ।
त्वमादिः कामानां जननि कृतकन्दर्पविजये
सतां मुक्तेर्बीजं त्वमसि परमब्रह्ममहिषी ॥ ८ ॥

8. *விதாத்ரீ தர்மாணும் த்வமஸி ஸகலாம்நாயஜனனி*
த்வமர்(த்)தாஞம் மூலம் தனதநமனீயாங்க்ரிகமலே ।
த்வமாதி: காமாஞம் ஜனனி க்ருதகந்தர்(ப்)பவிஜயே
ஸதாம் முக்தேர்பீஜம் த்வமஸி பரமப்ரஹ்மமஹிஷீ ॥

ஸகலாம்ஞயஜனனி = எல்லா வேதங்களையும் விதி வாக்கியங்களையும் பிறப்பித்த தாயான த்வம் = நீ தர்மாணும் = (பல்வேறு வகைப்பட்ட) தர்மங்களை விதாத்ரீ = (இன்னுர் இன்னுர்க்கு உரியவை என்று) பாகுபாடு செய்கிறவள்; தனத-நமனீயாங்க்ரி-கமலே = குபேரனுல் வணங்கத்தக்க பாத கமலங்களையுடையவளே! த்வம் = நீ அர்(த்)தாஞம் மூலம் = பொருள்களுக்கு ஆதி காரணம் (ஆகிருய்); க்ருத-கந்தர்(ப்)ப-விஜயே = மன்மதனை வென்றவளே! (அவனை வென்றதின் அடையாளமாக அவனுடைய கரும்பு வில் பஞ்ச புஷ்ப பாணங்கள் இவற்றையுடையவளே!) ஜனனீ = (உலகங்களுக்கெல்லாம்) தாயே! த்வம் = நீ காமாஞம் = காமங்களுக்கு ஆதி: = தனி முதல் (காமங்கள் அனைத்தும் உன்னிடமிருந்து தோன்றின ஆதலால் நீ அவற்றை அளிக்க வல்லவள்) பரம-ப்ரஹ்ம-மஹிஷீ = பரப் பிரும்மத்தின் ராணியாகிய த்வம் = நீ ஸதாம் முக்தே: பீஜம் = நல்லோர்களுக்குரிய மோக்ஷத்திற்கு வித்து (அவர்கள் மோக்ஷம் பெறுவதற்கு காரணம்) அஸி = ஆகின்ருய்.

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்கும் தேவிதான் மூல

காரணம். எப்படி யென்ருல் தேவியே வேத வசனங்களால் தர்மங்களை விதிக்கிருள். சிறந்த வள்ளல் என்று பிரசித்தி பெற்ற குபேரனுக்கும் அவனது செல்வம் தேவியை வணங்கியே கிடைத்தது. காமனுல் வெற்றி பெற இயலாத பரமேசுவரனையும் தன் ஸௌபாக்கியங்களால் வசப்படுத்திய பெருமைவாய்ந்தவள். அகிலவுலகங்களையும் ஈன்ற தாயாகிய தேவி பரப்பிரும்மத்தின் தேவியாகியதால் அவளுடைய கருணையாலேயே மோக்ஷத்தை நல்லோர் பெறுகிருர்கள். ஆகவே, தேவியே! உன்னைத் தொழுதே நானும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் பெறுவேன்.

प्रभूता भक्तिस्ते यदपि न ममालोलमनस-

स्त्वया तु श्रीमत्या सदयमवलोक्योऽहमधुना ।

पयोदः पानीयं दिशति मधुरं चातकमुखे

भृशं शङ्के कैर्वा विधिभिरनुनीता मम मतिः ॥ ९ ॥

9. ப்ரபூதா பக்திஸ்தே யதபி ந மமாலோலமனஸஸ்-

த்வயா து ஶ்ரீமத்யா ஸதயமவலோக்யோ'ஹமதுனா ।

பயோத: பானீயம் திஶதி மதுரம் சாதகமுகே

ப்ருஶம் ஶங்கே கைர்வா விதிபிரனுநீதா மம மதி: ॥

ஆலோல-மனஸ: = சஞ்சலப்படும் மனதையுடைய மம = எனக்கு தே பக்தி: = உன்னிடம் பக்தியானது ந ப்ரபூதா யத் அபி = மிகுதியாக இல்லை யென்ருலும் ஶ்ரீமத்யா = கருணையுடையவளான த்வயா = உன்னல் அஹம் = நான் ஸதயம் = தயையோடு அதுனா = இப்பொழுதே அவலோக்ய: = கடாக்ஷிக்கத் தகுந்தவன்; (எவ்வாறு என்ருல்) பயோத: = மழைபொழியும் மேகமானது சாதகமுகே = சாதகப் புள்ளின் வாயிலே மதுரம்

பானீயம் = இனிய தண்ணீரை திஶதி = அளிக்கின்றது. கை: விதிபி: = ஏதோவொரு வகையான கட்டளைகளால் மம மதி: = என் மனமானது ப்ருஶம் அனுநீதா வா = மிக நன்ருக வசக்கப்பட்டதோ (என்று) ஶங்கே = நினைக்கிறேன்.

சாதகப்புள் மேகத்தினின்று பொழியும் மழை நீரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்; மழைத் திவிலே அதன் வாயிலே வந்து விழவேண்டும்; வானை நோக்கி அங்காந்திருப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் கதியில்லை. அதைப்போலவே எனக்கும். வேறொரு கதியும் இல்லை. மேகத்தைப்போல் நீயும், 'எனக்கு வேறு கதியில்லை' என்பதை யறிந்து கருணை மழை பொழியும் கடாக்ஷங்களால் நோக்கவேண்டும். சஞ்சலமான என் மனதை எவ்வளவோ நியமங்களால் உன்னையே நோக்கியிருக்குமாறு நீயே வசப்படுத்தி விட்டாய் போலும். அதனுலேதான் அது உன் கருணைக்குப் பாத்திரமாகிவிட்டது.

कृपापाङ्गालोकं वितर तरसा साधुचरिते
न ते युक्तोपेक्षा मयि शरणदीक्षामुपगते ।
न चेदिष्टं दद्यादनुपदमहो कल्पलतिका
विशेषः सामान्यैः कथमितरवल्लीपरिकरैः ॥ १० ॥

10. க்ருபாபாங்காலோகம் விதர தரஸா ஸாதுசரிதே
ந தே யுக்தோபேக்ஷா மயி ஶரணதீக்ஷாமுபகதே ।
ந சேதிஷ்டம் தத்யாதனுபதமஹோ கல்பலதிகா
விஶேஷ: ஸாமான்யை: கதமிதரவல்லீபரிகரை: ॥

க்ருபாபாங்காலோகம் = கிருபை பொழியும் கடைக்கண் பார்வையை தரஸா = விரைவிலே விதர =

அளிப்பாயாக; ஸாதுசரிதே = நன்னடத்தை யுடையவளே! ஶரணதீக்ஷாம் உபகதே மயி = சரணம் புகுதல் என்னும் விரதம் பூண்டு (உன்னை) அடைந்த என் விஷயத்தில் உபேக்ஷா = உபேக்ஷை செய்வது (அலட்சியமாய் பராமுகமாயிருப்பது) ந தே யுக்தா = உனக்குத் தகாது; கல்பலதிகா = கற்பகக்கொடியானது அனுபதம் = அடிக்கடி இஷ்டம் = விரும்பிய பொருளை ந தத்யாத் சேத் = கொடாதிருக்குமானால் ஸாமான்யை: இதாவல்லீபரிகரை: = சாதாரணமான மற்றைக் கொடிகளின் கும்பலைக்காட்டிலும் (கற்பகக் கொடிக்கு) விஶேஷ: = தனிச்சிறப்பு கதம் அஹோ = எவ்வாறு?

வேண்டியபோதெல்லாம் உடனுக்குடன் வேண்டிய பொருளை உதவுவதன்றோ கற்பகக் கொடியின் சிறப்பு? நல்லோர்கள் சரண மடைந்தவர்களை உபேக்ஷை செய்வார்களா? நான் உன்னைச் சரண மடைந்தேன்; என்னை இப்பொழுதே கிருபைகூர்ந்து கடாக்ஷித்தருள வேண்டும்.

महान्तं विश्वासं तव चरणपङ्केरुहयुगे
निधायान्यन्नैवाश्रितमिह मया दैवतमुमे ।
तथाऽपि त्वच्चेतो यदि मयि न जायेत सदयं
निरालम्बो लम्बोदरजननि कं यामि शरणम् ॥ ११ ॥

11. மஹாந்தம் விஶ்வாஸம் தவ சரணபங்கேருஹ-யுகே ।
நிதாயான்யன்னைவாஶ்ரிதமிஹ மயா தைவதமுமே ।
ததா'பி த்வச்சேதோ யதி மயி ந ஜாயேத ஸதயம்
நிராலம்போ லம்போதரஜனனி கம் யாமி ஶரணம் ॥

உமே = உமாதேவியே! தவ = உன் சரண-பங்கேருஹயுகே = பாத கமலங்கள் இரண்டிலும் மஹாந்தம்

விஶ்வாஸம் = அதிகமான நம்பிக்கையை நிதாய = வைத்து அன்யத்-தைவதம் = வேறு தேவதை யொன்றும் மயா = என்னால் இஹ = இங்கே ந ஆஶ்ரிதம் ஏவ = புகலாக அடையப்பெறவே யில்லை; ததா அபி = அப்படி யிருந்தும் த்வச்சேத: = உன்மனமானது மயி = என்னிடம் ஸதயம் = தயையுடையதாக ந ஜாயேத யதி = ஆகமாட்டாதென்றால் நிராலம்ப: = பற்றுக்கோடு பெறாதவனான நான் கம = யாரை ஶரணம் யாமி = சரணமடைவேன்? லம்போதர-ஜனனி = விநாயகக் கடவுளைப் பெற்ற தாயே!

தன்னைச் சரண் புகுந்தவர்களுக்கு நேரும் இடையூறுகளை யெல்லாம் நீக்கும் விநாயகக் கடவுளுக்குத் தாயானவளே! உன் குணமன்றோ உன் பிள்ளையிடம் காணப்படுகின்றது? உன்னைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு உன் பாதகமலங்களிலே சரணாகதி செய்து வேறொரு தெய்வத்தையும் கருதாத என்னிடத்தில் உனது மனதிலே இரக்கம் எழாவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? உன்னைத் தவிர என்னைக் காப்பதற்கு வேறு யார் உண்டு?

अयः स्पर्शे लग्नं सपदि लभते हेमपदवीं
यथा रथ्यापाथः शुचि भवति गङ्गौघमिलितम् ।
तथा तत्तत्पापैरतिमलिनमन्तर्मम यदि
त्वयि प्रेम्णा सक्तं कथमिव न जायेत विमलम् ॥ १२ ॥

12. அய: ஸ்பர்ஶே லக்னம் ஸபதி லபதே ஹேம-பதவீம்
யதா ரத்யாபாத: ஶுசி பவதி கங்கௌகமிலிதம் ।
ததா தத்தத்பாபைரதிமலினமந்தர்மம யதி
த்வயி ப்ரேம்ணா ஸக்தம் கதமிவ ந ஜாயேத விமலம் ॥

ஸ்பர்ஶே = பரிசவேதியிலே லக்னம் = தங்கியிருக்கும் அய: = இரும்பு ஸபதி = (அதைத் தொட்ட)உடனேயே ஹேம-பதவீம் = பொன்னின் தன்மையை லபதே = பெறுகின்றது; (அதுபோலவும்) கங்கௌக-மிலிதம் = கங்கையின் வெள்ளத்திலே கலந்த ரத்யா-பாத: = தெருவிலோடும் (அசுத்த) ஜலம் யதா ஶுசி பவதி = பரிசுத்தமாகின்றது எவ்வாருே ததா = அவ்வாறே தத்தத்-பாபை: அதிமலினம் = அந்த அந்த பாபங்களாலே அழுக்கேறியதாக மம அந்த: யதி = என்னுடைய மனம் ஆகுமாஞலும் த்வயி = உன்னிடம் ப்ரேம்ணு ஸக்தம் = அன்போடு கூடியதான அந்த மனம் விமலம் = அழுக்கற்றதாக கதம் இவ = எவ்வாறுதான் ந ஜாயேத = ஆகாதிருக்கும்?

தேவியினிடத்தில் பக்தியிருந்தால் எவ்வளவு பாபியாஞலும் அவனுடைய மனம் பரிசுத்தமாகிவிடும் எதுபோலே என்ருல், சாக்கடை நீர் கங்காப்ரவாகத்தோடு கலந்தால் பரிசுத்தமான கங்கா ஜலமாகிவிடுவது போலவும், இரும்பையும் பொன்ஞக்கும் ஸ்பர்சவேதியின் ஸ்பர்சத்தால் இரும்பு பொன்ஞவது போலவும்.

त्वदन्यस्मादिच्छाविषयफललाभे न नियम-
स्त्वमज्ञानामिच्छाधिकमपि समर्था वितरणे ।
इति प्राहुः प्राञ्चः कमलभवनाद्यास्त्वयि मन-
स्त्वदासक्तं नक्तंदिवमुचितमीशानि कुरु तत् ॥ १३ ॥

13. த்வதன்யஸ்மாதிச்சாவிஷயபலலாபே ந நியமஸ்-
த்வமஜ்ஞானமிச்சாதிகமபி ஸமர்(த்)தா விதரணே ।
இதி ப்ராஹு: ப்ராஞ்ச: கமலபவனத்யாஸ்த்வயி மனஸ்-
த்வதாஸக்தம் நக்தம்திவமுசிதமீஶானி குரு தத் ॥

த்வதன்யஸ்மாத் = உன்னைத் தவிர்த்து வேறொருவ ரிடமிருந்து இச்சாவிஷய-பல-லாபே = விரும்பிய பொரு ளாகிய பலனைப் பெறுவதிலே ந நியம: = உறுதியில்லை; த்வம் = நீ அஜ்ஞானும் = அறிவில்லாதவர்களுக்கு இச் சாதிகம் அபி = அவர்கள் விரும்பியதற்கு அதிகமாகவே விதரணே = அளிப்பதில் ஸமர்(த்)தா = திறமைவாய்ந் தவள், இதி = என்று கமலபவனுத்யா: ப்ராஞ்ச: = தாம ரையில் உறையும் பிரமன் முதலான பண்டையோர் கள் த்வயி = உன்விஷயமாக ப்ராஹு: = சொல்லுகி ருர்கள்; தத் மன: = அந்த (என்) மனதை த்வதாஸக்தம் = உன்னிடம் ஈடுபட்டதாகவும் நக்தம்திவம் உசிதம் = இரவும் பகலும் (உனக்குப் பொருந்திய தாகவும்) உனக்கு அனுகூலமாகவும் குரு = செய்துகொள், ஈஶானி = ஈசான தேவரின் பத்தினியே!

எம்பெருமாட்டியே! என் மனதை இரவும் பக லும் உனக்கு அனுகூலமாய் உன்னிடத்திலேயே ஸதா ஈடுபட்டதாகச் செய்யவேண்டும். ஏனென்ருல், உன்னலன்றி யாவராலும் கருதிய பொருள் கைகூடு மென்று நிச்சயம் கூறுவதற்கில்லை. அறியாமையால் அற்பத்தை விரும்பினவர்களுக்கு அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு அதிகமாகவே கொடுக்கும் ஸ்வபாவ முடையவள் நீ என்று உன்னைப்பற்றி பிரமன் முத லான புராதனப் பெரியோர்கள் கூறியிருக்கிருர்கள்.

स्फुरन्नानारत्नस्फटिकमयभित्तिप्रतिफलत्-

त्वदाकारं चञ्चच्छशधरकलासौधशिखरम् ।

मुकुन्दब्रह्मेन्द्रप्रभृतिपरिवारं विजयते

तवागारं रम्यं त्रिभुवनमहाराजगृहिणि ॥ १४ ॥

14. ஸ்புரன்நாநாரத்னஸ்படிகமய-பித்தி-ப்ரதிபலத்-
த்வதாகாரம் சஞ்சச்சசதரகலாஸௌதசிகரம் ।
முகுந்த-ப்ரஹ்மேந்த்ர-ப்ரப்ருதிபரிவாரம் விஜயதே
தவாகாரம் ரம்யம் த்ரிபுவனமஹாராஜக்ருஹிணி ॥

த்ரிபுவன - மஹாராஜ - க்ருஹிணி = மூவுலகங்களுக்கும் மகாராஜாவாக விளங்கும் பரமேசுவரனுடைய மனைவியே! தவ = உன்னுடைய ரம்யம் = அழகிய ஆகாரம் = மாளிகையானது ஸ்புரன்-நாநாரத்ன-ஸ்படிக-மய-பித்தி-ப்ரதிபலத் த்வதாகாரம் = ஒளிவிடுகின்ற பல வகைப்பட்ட இரத்தினங்களாலும் ஸ்படிகக் கற்களாலும் கட்டிய சுவரிலே பிரதிபலிக்கும் உன்னுடைய வடிவத்தை யுடையதாயும் சஞ்சச்சசதரகலா-ஸௌத-சிகரம் = சந்திரனின் இளம்பிறை தாவிச்செல்லும் படியான மாளிகையின் மேற்கட்டியை யுடையதாயும் முகுந்த-ப்ரஹ்மேந்த்ர-ப்ரப்ருதி-பரிவாரம் = விஷ்ணு பிரமன் இந்திரன் முதலானவர்களை பரிவாரமாகவுடையதாயும் விஜயதே = சிறந்து விளங்குகின்றது.

நீ மூவுலகங்களுக்கும் மகாராஜனான பரமேசுவரனின் ராணி யாதலால் உன்னுடைய மாளிகையிலே விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் முதலானோர் காத்திருப்பார்கள். அந்த மாளிகை சந்திர மண்டலத்தை யளாவியதாயும் நவரத்தினங்களையும் ஸ்படிகக் கற்களையும் இழைத்த சுவர்களையுடையதாயும் சிறந்து விளங்கும் அந்த சுவர்களிலேயே உன் நிழலைக்கண்டு, நீ இங்குற்றாயோ? அல்லது அங்குற்றாயோ? என்று வியப்பார்கள் உன்னை ஸேவிக்கக் காத்திருப்பவர்கள்.

निवासः कैलासे विधिशतमखाद्याः स्तुतिकराः
कुटुम्बं त्रैलोक्यं कृतकरपुटः सिद्धिनिकरः ।
महेशः प्राणेशस्तदवनिधराधीशतनये
न ते सौभाग्यस्य क्वचिदपि मनागस्ति तुलना ॥ १५ ॥

15. *நிவாஸ: கைலாஸே விதிஶதமகாத்யா: ஸ்துதிகரா:*
குடும்பம் த்ரைலோக்யம் க்ருதகரபுட: ஸித்திநிகர: ।
மஹேஶ: ப்ராணேஶஸ்ததவனிதராதீஶதனயே
ந தே ஸௌபாக்யஸ்ய க்வசிதபி மனாகஸ்தி துலனா ॥

நிவாஸ: = வாஸஸ்தானம் கைலாஸே = கைலாஸத்திலே; விதி-ஶதமகாத்யா: பிரமன் இந்திரன் முதலானோர் ஸ்துதிகரா: = துதிப்பவர்கள்; குடும்பம் = குடும்பமோ த்ரைலோக்யம் = மூவுலகமும் ஆகும்; ஸித்திநிகர: = ஸித்திகளின் தொகுதி முழுவதும் க்ருதகரபுட: = உள்ளங்கையிலே வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது; ப்ராணேஶ: பிராணநாதனே மஹேஶ: பரமேசுவரன்; தத் = ஆகையால் அவனிதராதீஶ தனயே = மலையரசனுடைய மகளே! தே = உன் ஸௌபாக்யஸ்ய துலனா = செல்வத்திற்கு ஈடு க்வசித் அபி = எங்குமே ந மனாக் அஸ்தி = கொஞ்சங்கூட இல்லை.

பர்வத ராஜகுமாரியே! நீ ஸகல ஸௌபாக்யங்களையுமுடையவள். உனக்கு ஈடானவர் உண்டோ? இருப்பது கைலாஸத்தில்; பிரமன் இந்திரன் முதலானவர் உன்னைப் புகழ்கிறார்கள்; பரமேசுவரன் உன் பிராண நாதன்; மூவுலகமும் உன் குடும்பம்; ஸகல ஸித்திகளும் உன் கையில் உள்ளன. இவ்வளவு பெரு

மை உனக்கு இருக்கும்போது உன் அடியானான எனக்கு என்ன குறைவு?

वृषो वृद्धो यानं विषमशनमाशा निवसनं
श्मशानं क्रीडाभूर्भुजगनिवहो भूषणविधिः ।
समग्रा सामग्री जगति विदितैव स्मररिपो-
र्यदेतस्यैश्वर्यं तव जननि सौभाग्यमहिमा ॥ १६ ॥

16. வ்ருஷோ வ்ருத்தோ யானம் விஷமஶனமாஶா நிவஸனம்
ஶ்மஶானம் க்ரீடாபூர்புஜகநிவஹோ பூஷணவிதி: ।
ஸமக்ரா ஸாமக்ரீ ஜகதி விதிதைவ ஸ்மராரிபோர்-
யதேதஸ்யைஶ்வர்யம் தவ ஜனனி ஸௌபாக்யமஹிமா ॥

ஸ்மராரிபோ: = காமனுக்கு பகைவனான பரமேசுவரனுக்கு யானம் = வாகனம் வ்ருத்த: வ்ருஷ: = கிழமாடு; அசனம் = ஆகாரம் விஷம் = விஷம்; நிவஸனம் = ஆடை ஆஶா = திசை (ஆடை யொன்றும் இல்லை); க்ரீடாபூ: = விளையாடு மிடம் ஶ்மஶானம் = சுடுகாடு; பூஷணவிதி: = அணிவகை புஜக-நிவஹ: = பாம்புகளின் தொகுதி; (இவ்வாறு) ஸமக்ரா ஸாமக்ரீ = எல்லா உடைமைகளும் (அமைந்துள்ளன) என்பது ஜகதி உலகத்திலே (எல்லோரும்) விதிதா ஏவ = நன்கறிந்ததே; ஏதஸ்ய = இவருக்கு ஐஶ்வர்யம் யத் = ஈசுவரத் தன்மை இருப்பது என்பது ஜனனி = தாயே! தவ = உன் ஸௌபாக்ய-மஹிமா = நல்லதிர்ஷ்டத்தின் பெருமைதான்.

பரமேசுவரனுக்கு ஒன்றும் இல்லை; குடியிருக்க வீடில்லை; உண்ண உணவில்லை; உடுக்க உடையில்லை; ஏறிச்செல்ல ஒரு கிழமாடுதான் உண்டு. அணிகளும் பாம்புகளே. இப்படியிருந்தும் எல்லோருக்கும் கடவுளாகும் பெருமை அவருக்கு இருப்பது உன் அதிர்ஷ்டத்தினாலே தான்.

अशेषब्रह्माण्डप्रलयविधिनैसर्गिकमतिः
श्मशानेष्वासीनः कृतभसितलेपः पशुपतिः ।
दधौ कण्ठे हालाहलमखिलभूगोलकृपया
भवत्याः संगत्याः फलमिति च कल्याणि कलये ॥ १७ ॥

17. அஶேஷப்ரஹ்மாண்டப்ரலயவிதிநைஸர்கிகமதி:
ஶ்மஶானேஷ்வாஸீன: க்ருதபஸிதலேப: பஶுபதி: ।
ததௌ கண்டே ஹாலாஹலமகிலபூகோலக்ருபயா
பவத்யா: ஸங்கத்யா: பலமிதி ச கல்யாணி கலயே ॥

அஶேஷ-ப்ரஹ்மாண்ட-ப்ரலயவிதி - நைஸர்கிகமதி: = எல்லாப் பிரும்மாண்டங்களையும் அழிக்குங் காரியத்திலேயே இயற்கையாய்ப் பற்றுதலுடைய மனத்தையுடையவராய் ஶ்மஶானேஷு = சுடுகாடுகளில் ஆஸீன: = வீற்றிருப்பவராய் க்ருதபஸிதலேப: = அந்தச் சுடுகாடுகளிலுள்ள சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டவராய் பஶுபதி: = (இடையனாய் விளங்குகிற) பசுபதியானவர் அகில-பூகோல-க்ருபயா = (தாம் இயற்கையாய் எந்த பிரும்மாண்டங்களை அழித்துச் சுடலையாக்கி அச்சுடலைப் பொடியைப் பூசிக்கொண்டிருக்கிறாரோ அந்த)

எல்லா பூமண்டலங்களின் மீதும் கிருபை கொண்டு ஹாலாஹலம் = ஆலகால விஷத்தை கண்டே = கழுத்திலே ததௌ = தரித்தாரோ, (தத் = அது) பவத்யா:= தங்களுடைய ஸங்கத்யா: பலம் = சேர்க்கையின் பயன் இதி(ச) = என்றுதான் கல்யாணி = மங்களஸ்வரூபியே! கலயே = (நான்) கருதுகிறேன்.

தேவி மங்களஸ்வரூபி. அவள் பரமேசுவரருடைய திருமேனியில் ஒன்ருகி யிருக்கிருள். அதனுலேதான், இயற்கையாக எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் ஸ்வபாவமுடைய பரமேசுவரர் எல்லாவற்றையும் காக்குந் தொழிலிலே ஈடுபட்டு தேவியின் கிருபையை தம்முடையதாக்கிக் கொண்டு உலகங்களை அழிப்பதற்குக் கிளம்பிய ஆலகாலவிஷத்தைத் தம்முடைய கழுத்திலே அமைத்துக் கொண்டிருக்கிருர். தேவி இல்லையானுல், தனிப் பரமசிவனுக்கு கருணை ஏது?

त्वदीयं सौन्दर्यं निरतिशयमालोक्य परया
भियैवासीद्गङ्गा जलमयतनुः शैलतनये ।
तदेतस्यास्तस्माद्वदनकमलं वीक्ष्य कृपया
प्रतिष्ठामातन्वन्निजशिरसि वासेन गिरिशः ॥ १८ ॥

18. த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம் நிரதிஶயமாலோக்ய பரயா
பியைவாஸீத் கங்கா ஜலமயதனு: ஶைலதனயே ।
ததேதஸ்யாஸ்தஸ்மாத் வதனகமலம் வீக்ஷ்ய க்ருபயா
ப்ரதிஷ்டாமாதன்வன் நிஜஶிரஸி வாஸேன கிரிஶ: ॥

ஶைலதனயே = பார்வத குமாரியே த்வதீயம் = உன்னுடைய நிரதிஶயம் ஸௌந்தர்யம் = எல்லை கடந்த வடிவழகை ஆலோக்ய = நன்றாகக் கண்டு கொண்டு கங்கா = (உன்னுடன் பிறந்த) கங்கையானவள் பரயா ப்ரியா = மிகுந்த ப்ரீதியாலே ஜலமயதனு: = (வேர்த்து விருவிருத்து) நீராகி விட்ட உடலை யுடையவளாய் ஆஸீத் = ஆனாள். தஸ்மாத் = அதனால் ததேதஸ்யா: = அப்பேர்ப்பட்ட இவளுடைய வதன-கமலம் = முகமாகிய தாமரையை க்ருபயா = கிருபையோடு வீக்ஷ்ய = பார்த்து கிரிஶ: = கிரிசன் என்னும் பெயரையுடைய உன் கணவன் நிஜஶிரஸி = தன்னுடைய தலையிலே வாஸேன = வஸிப்பதால் பரதிஷ்டாம் = (அச்சம் நீங்கினவளாய்) நிலைபெற்றிருப்பதை ஆதன்வத் = செய்துகொடுத்தார்.

மேலுள்ள சுலோகத்திலே பரமேசுவரருடைய கிருபை தேவியின் சேர்க்கையாலேதான் என்று கூறி, "அந்த தேவியின் ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு, மலையரசனின் பெண்ணாய்ப் பிறந்தும் கங்கை அச்சத்தால் நீராய் உருகிவிட்டாள். அவளைத் தேற்றிக் கீழே விழுந்து அலையாதபடி பரமசிவனுடைய சிரசிலே என்றும் நிலைத்து நிற்கும்படியாகச் செய்தது உன்னுடைய கருணையே" என்று கூறுகிறார் இந்த சுலோகத்தாலே.

विशालश्रीखण्डद्रवमृगमदाकीर्णघुसृण-
प्रसूनव्यामिश्रं भगवति तवाभ्यङ्गसलिलम् ।
समादाय स्रष्टा चलितपदपांसून्निजकरैः
समाधत्ते सृष्टिं विबुधपुरपङ्केरुहदृशाम् ॥ १९ ॥

19. *விஶாலஶ்ரீகண்டத்ரவம்ருகமதாகீர்ணகுஸ்ருண-*
ப்ரஸூனவ்யாமிஶ்ரம் பகவதி தவாப்யங்கஸலிலம் ।
ஸமாதாய ஸ்ரஷ்டா சலிதபதபாம்ஸூன் நிஜகரை:
ஸமாதத்தே ஸ்ருஷ்டிம் விபுதபுரபங்கேருஹத்ருஶாம் ॥

விஶால-ஶ்ரீகண்டத்ரவ - ம்ருகமதாகீர்ண - குஸ்ருண-ப்ரஸூன-வ்யாமிஶ்ரம் = மிகச் சிறந்த செஞ்சந்தனக் குழம்பு, கஸ்தூரி, குங்குமம், புஷ்பங்கள் இவற்றோடு கலந்த தவ அப்யங்க-ஸலிலம் = உன்னுடைய மங்கள ஸ்நான ஜலத்தை ஸமாதாய = எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, பகவதி = பகவதியே! ஸ்ரஷ்டா = ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பிரமன் சலிதபதபாம்ஸூன் = (உன்னுடைய) பாதங்களினின்று விலகிய தூளிகளை விபுதபுர-பங்கேருஹ-த்ருஶாம் = (தாமரைக் கண்களையுடைய) தேவலோகத்து கன்னிகைகளின் ஸ்ருஷ்டிம் = சிருஷ்டியை நிஜ-கரை: = தன் கைகளாலேயே ஸமாதத்தே = செய்கிறான்.

பேரழகு வாய்ந்தவர்களென்று கொண்டாடப் பெறும் அப்ஸரஸ்களை பிரமன் எவ்வாறு படைத்தான்? உன்னுடைய பாதங்களிலே யிருந்ததால் அழகு பெற்றவையான தூளிகளை, உன்னுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சம் பெற்றுச்சிறந்த சந்தனம், கஸ்தூரி, குங்குமம், புஷ்பம் இவைகளைக்கொண்ட திருமஞ்சன ஜலத்தைக் கொண்டே, உன்னுடைய ஸ்பர்சம் பெற்றவை என்ற ஞாபகத்தோடே தன் கைகளாலே பிசைந்து, அவற்றை அப்ஸரஸ்களாகப் படைத்தான்; அதனாலன்றோ அப்ஸரஸ்கள் ஸௌந்தர்யமுடையவர்கள் ஆனார்கள்.

वसन्ते सानन्दे कुसुमितलताभिः परिवृते
स्फुरन्नानापद्मे सरसि कलहंसालिसुभगे ।
सखीभिः खेलन्तीं मलयपवनान्दोलितजले
स्मरेद्यस्त्वां तस्य ज्वरजनितपीडाऽपसरति ॥ २० ॥

20. வஸந்தே ஸானந்தே குஸுமிதலதாபி: பரிவ்ருதே
ஸ்புரன்நாநாபத்மே ஸரஸி கலஹம்ஸாலிஸுபகே ।
ஸகீபி:கேலந்தீம் மலயபவநாந்தோலிதஜலே
ஸ்மரேத்யஸ்த்வாம் தஸ்ய ஜ்வரஜனிதபீடா'பஸரதி ॥

ஸானந்தே=ஆனந்தம் நிறைந்த வஸந்தே = வஸந்த காலத்திலே குஸுமிதலதாபி: பரிவ்ருதே = பூத்த பூங்கொடிகளாலே சூழப்பெற்றதும் ஸ்புரன்-நாநாபத்மே பலவிதத் தாமரைகள் ஒளிருவதும் கலஹம்ஸாலி-ஸுபகே = இனிய ஸ்வரத்தையுடைய ஹம்ஸங்களின் வரிசைகளால் அழகுபெற்றதும் மலயபவநாந்தோளித-ஜலே = மலயமலையினின்று வீசுந்தென்றலிலே அலை வீசுகிற ஜலத்தையுடையதுமான ஸரஸி = குளத்திலே ஸகீபி: = தோழிகளுடன் கேலந்தீம் = (நீர் விளையாட்டு) விளையாடுகின்ற த்வாம் = உன்னை ய: எவன் ஸ்மரேத் = நினைப்பானோ தஸ்ய = அவனுக்கு ஜ்வர-ஜனிதபீடா = ஜ்வரத்தால் உண்டான நோவு அபஸரதி = நீங்கிப்போகின்றது.

நான்கு பக்கமும் பூங்கொடிகளாலே சூழப் பெற்று ஒரு தாமரையினின்று மற்றொரு தாமரைக்கு கூவிக்கொண்டு செல்லும் ஹம்ஸங்களால் அழகிய தாக விளங்கும் தாமரைக் குளத்திலே, தென்றல் வீசி

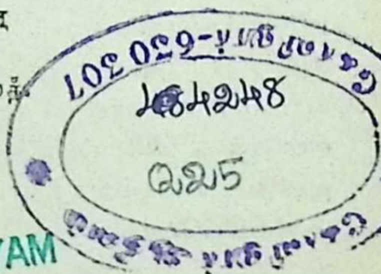
மெல்லலைகளை எழுப்ப, அங்கே தோழிகளோடு சென்று வஸந்த விழாக் கொண்டாடி விளையாடுபவளாகத் தேவியைத் தியானிப்பவர்களுக்கு ஜ்வரம் முதலிய நோய்களும் ஸம்ஸார தாபங்களும் தாமே விலகிவிடுகின்றன. ஆதலால் தேவியை இந்தப் பிரகாரம் நாம் என்றும் தியானஞ் செய்துகொண்டு இன்புற்றிருப்போமாக.

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीगोविन्दभगवत्पाद-
शिष्यस्य श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ आनन्दलहरी संपूर्णा ॥

இவ்வாறு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யர்களான ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பாதர்களின் சிஷ்யர்களான ஸ்ரீசங்கரபகவானுடைய நூலுள் ஆனந்தலஹரீ முற்றுப்பெற்றது.

ॐ तत् सत्

ஓம் தத் ஸத்

எமது இதர பிரசுரங்கள்.

		ரு. அ. பை.
1	ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயணம்	
	a. பாலகாண்டம்	6 0 0
	b. அயோத்தியாகாண்டம்	அச்சில்
2	ஸௌந்தர்யலஹரீ	அச்சில்
3	கனகதாராஸ்தோத்ரம்	0 8 0
4	ஸ்ரீ மீனாக்ஷி பஞ்சதசி	0 6 0
5	ஆதித்யஹ்ருதயம்	1 0 0
6	மானிஷா பஞ்சகம்	1 0 0
7	தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸஹஸ்ர நாமாவளி	0 4 0
8	ஸ்ரீராம பாதுகாஷ்டோத்ர சத நாமாவளி	0 2 0
9	ஸ்ரீ மீனாக்ஷி நவரத்னமாலா	0 4 0

மேற்கண்டவைகள் ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்ததமிழ் மூல ச்லோகங்களுடனும், விரிவான தமிழ் தாத்பர்யத்துடனும் ப்ரம்மஸ்ரீ தேதியூர் ஸுப்ரமண்ய சாஸ்திரியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டவை.

10	**ஸ்ரீஸ்துதி.** ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் அருளியது: விரைவில் வெளிவரும்.	0 5 0
11	**சாரதாஷ்டகம்**-ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் அருளியது-**ஸ்ரீஸரஸ்வதி நசச்லோகி**-உபநிஷத்திலுள்ளது.	0 5 0

மேற்கண்டவைகள் ஸ்ரீ வே. நாராயணன், M.A.M.L. அவர்கள் எழுதிய தமிழ் விரிவுரையுடன் கூடியவை.

Giri Press, Triplicane, Madras. 2-10-1943—1000